RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 128.915 van 8 maart 2004
in de zaak A. 97.710/XIV-821.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat E. VAN DE COTTE,
kantoor houdende te 9000 GENT,
Martelaarslaan 202

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door:
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Pakistaanse nationaliteit, op 22 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van 15 mei 2000 van de minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 18 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 21 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET die loco advocaat E. VAN DE COTTE verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Chr. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 25 januari 2000 en zich op 28 januari 2000 vluchteling verklaart; dat op 15 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 25 oktober 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die luidt als volgt:

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij een eerste middel aanvoert dat luidt als volgt:

> "Eerste middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het motiveringsbeginsel.
>
> Dat de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf dd. 25 oktober 2000 zoals alle bestuurshandelingen uitdrukkelijk dienen gemotiveerd te worden en dit niet alleen op grond van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, doch eveneens op grond van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991. De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de wet van 29 juli 1991).
>
> Doordat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoeker als kennelijk bedrieglijk beschouwd en hierbij als doorslaggevende motivering geeft:
> (...)
>
> Terwijl: de bewering van het commissariaat-generaal dat verzoeker het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat hij effectief lid was van Tehrik-e-Jaffria partij, nu hij op bepaalde vragen geen sufficiënt antwoord kon geven zoals onder mer de oorspronkelijke benaming van zijn partij, de oprichtingsdatum en de naam van de stichter, ... niet kan worden weerhouden.
>
> Verzoeker zich immers hoofdzakelijk bezighield met het tot stand brengen van religieuze meetings en activiteiten in zijn dorp en zich weinig of niets aantrok van de zakelijke en administratieve kant van de partij.
>
> Het geenszins onlogisch of vreemd voorkomt dat verzoeker geen kennis zou hebben van de oorspronkelijke benaming van de partij of de oprichtingsdatum enz. ... nu de vraag zich stelt of men als achterban wel effectief op de hoogte is van dergelijke zaken van de partij.

Een dergelijke redenering ook op België kan worden toegepast, nu heel wat militanten en leden van bepaalde politieke partijen ook zeker en vast geen kennis hebben van de oprichtingsdatum, de benaming van de studentenvleugel enz, ...

Verzoeker hoofdzakelijk werd vervolgd omwille van de organisatie van de politieke activiteiten en meetings en zijn lidmaatschap van Tehrik-e-Jaffria enkel koren op de molen was van zijn tegenstanders, doch verzoeker ook zonder dit lidmaatschap zou bedreigd, mishandeld en vervolgd geweest zijn.

Verzoeker een lidkaart voorlegt van de TJP, wat dan ook een afdoende bewijs is van zijn lidmaatschap.

De bestreden beslissing louter verwijst naar deze lidkaart, doch er geen enkele rekening mee houdt, zodat wordt nagelaten met alle door verzoeker aangebrachte essentiële elementen in overweging te nemen, waardoor de beslissing niet alleen onvoldoende gemotiveerd is (schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991) betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, maar tevens de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Er klaarblijkelijk een misverstand of foute vertaling is geslopen in het verhoor in dringend beroep voor het commissariaat-generaal, nu verzoeker formeel is verklaard te hebben dat leden van de Sipah-e-Sahaba navraag hebben gedaan naar hem in de winkel van zijn oom en zijn een dag later werd gearresteerd door de politie, en niet zoals door het commissariaat-generaal opgetekend tijdens het interview.

Verzoeker wenst op te merken dat er in zijn beide interviews klaarblijkelijk slechts één tegenstrijdigheid te bespeuren valt (waarvan verzoeker formeel stelt hetzelfde verklaard te hebben als in zijn verhoor voor de dienst Vreemdelingenzaken), niettegenstaande hij telkenmale voor lange tijd werd ondervraagd.

Uit de afwezigheid van tegenstrijdigheden dan ook blijkt dat het asielrelaas van verzoeker waar is.

De commissaris-generaal onterecht voorhoudt dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan, een oneerlijk en partijdig proces dient te vrezen, nu er nooit een FIR (first information report) of arrestatiebevel tegen hem werd opgemaakt en hij nooit werd aangehouden of formeel in beschuldiging werd gesteld.

Er evenwel geenszins zeker kan gesteld worden dat er geen FIR of arrestatiebevel werd opgemaakt, nu verzoeker hiervan mogelijks geen kennis heeft, doch in werkelijkheid dergelijk document wel werd opgesteld.

Verzoeker bovendien nooit werd aangehouden of formeel in beschuldiging gesteld, omdat de politie hem nooit gevonden heeft. Verzoeker was immers niet thuis op het ogenblik dat de politie zich naar zijn woning heeft begeven en ook naderhand werd hij nooit door de politie opgemerkt of gevonden.

Ten onrechte wordt gesteld dat verzoeker met zijn eigen paspoort Pakistan zou verlaten hebben, terwijl verzoeker steeds verklaard heeft dat dit hem werd bezorgd door een agent, die ook de verdere reis van verzoeker heeft verzorgd.

Verzoeker immers nooit of te nimmer in het bezit was van een eigen paspoort, zodat hij dit dan ook niet kon aanwenden tijdens zijn vlucht.

Verzoeker een eensluidend en gedetailleerd relaas heeft gegeven van de moeilijkheden welke hij in Pakistan heeft gekend omwille van zijn geloofsovertuiging en de bestreden beslissing vooreerst nalaat om alle door verzoeker aangebrachte essentiële elementen in overweging te nemen, doch voorts geenszins op een afdoende wijze motiveert waarom het asielrelaas van verzoeker bedrieglijk en ongegrond zou zijn, zodat er een schending is van voornoemde artikelen. Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen uitdrukkelijk voorschrijft: ‘dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen; deze motivering moet bestaan uit juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk ...’.

Gelet op hetgeen voorafgaandelijk werd uiteengezet, schendt de bestreden beslissing dan ook voornoemde wet van 29 juli 1991.”;

2.1.2. Overwegende dat de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal dat zij het geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat zij effectief lid was van Tehrik-e-Jaffria partij, nu zij op bepaalde vragen geen afdoende antwoord kon geven zoals onder meer de oorspronkelijke benaming van haar partij, de oprichtingsdatum en de naam van de stichter, betwist; dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verklaarde dat heel haar familie actief was in de ‘Tehrik-

e-Jafria' en dat zijzelf als predikant één van de belangrijkste partijfuncties in haar dorp uitoefende; dat van iemand die een dergelijke belangrijke partijfunctie bekleedt, verwacht kan worden dat hij elementaire vragen in verband met de partij, zoals de oorspronkelijke benaming, de oprichtingsdatum, de naam van de stichter, de juiste benaming van de studentenvleugel en de naam van de voorzitter, kan beantwoorden; dat de verzoekende partij voorts de vaststelling van de commissaris-generaal dat haar opeenvolgende verklaringen niet eensluidend zijn, waardoor de geloofwaardigheid van haar relaas wordt aangetast, tracht te verklaren door te stellen dat er een misverstand of foute vertaling is geslopen in het verhoor in dringend beroep en dat zij daarbij nog opmerkt dat de commissaris-generaal slechts één tegenstrijdigheid heeft vastgesteld, niettegenstaande het feit dat zij telkenmale lang werd ondervraagd; dat uit het administratief dossier blijkt dat de vaststelling van de commissaris-generaal overeenstemt met de stukken van het dossier; dat de verzoekende partij niet met concrete elementen aantoont dat er een misverstand of een foute vertaling is geslopen in het verhoor in dringend beroep; dat de verzoekende partij de vaststelling van de commissaris-generaal betwist doch niet weerlegt dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan een oneerlijk en partijdig proces dient te vrezen nu er nooit een FIR (First Information Report) of arrestatiebevel tegen haar werd uitgevaardigd en zij nooit werd aangehouden of formeel in staat van beschuldiging werd gesteld; dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal zich voor deze vaststelling heeft gesteund op objectieve informatiebronnen waaruit blijkt dat tegen het sektarisch geweld tussen soennieten en sjiieten zonder onderscheid wordt opgetreden door de Pakistaanse overheid; dat de commissaris-generaal op basis van deze informatie in alle redelijkheid tot de betrokken vaststelling kon komen; dat de verzoekende partij ten slotte de vaststelling van de commissaris-generaal betwist dat zij met haar eigen paspoort Pakistan zou verlaten hebben; dat uit de stukken van het administratief dossier echter blijkt dat de verzoekende partij zowel in de vragenlijst van de dienst Vreemdelingenzaken als op het verhoor op het commissariaat-generaal verklaarde dat zij Pakistan heeft kunnen verlaten met haar eigen paspoort en een visum voor Kameroen; dat zij op de dienst Vreemdelingenzaken zelfs uitdrukkelijk verklaarde dat haar eigen paspoort werd afgenomen door een reisagent in Kameroen, waarna zij met een vals paspoort tot in België is gereisd; dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid, die hem door de artikelen 63 en 63/3 juncto 52 van de Vreemdelingenwet is gegeven, heeft genomen; dat het eerste middel ongegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Tweede middel: schending van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Doordat de Commissaris-generaal oordeelt: 'dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, (...).

Terwijl: verzoeker enkel en alleen de ontvankelijkheidsfase van de asielprocedure heeft doorlopen;

er nog geen onderzoek ten gronde werd gevoerd;

er dan ook niet kan geoordeeld worden over de grond van de zaak, hetgeen echter door de bestreden beslissing wel degelijk wordt gedaan;

de Commissaris-generaal dan ook geen afweging kan maken van de verklaringen en de belangen van verzoeker, nu er nog geen onderzoek ten gronde werd verricht;

mocht het Commissariaat-generaal dit wel hebben gedaan, het duidelijk zou worden dat er voldoende elementen voorhanden zijn die aantonen dat verzoeker wel degelijk in aanmerking komt om erkend te worden als vluchteling in de zin van de Conventie van Genève.";

2.2.2. Overwegende dat de commissaris-generaal, wanneer hij in dringend beroep uitspraak doet over een asielaanvraag, op basis van artikel 52, § 2 van de Vreemdelingenwet, kan oordelen dat een vreemdeling die het Rijk is binnengekomen zonder te voldoen aan de in artikel 2 van die wet gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt om als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven wanneer de aanvraag klaarblijkelijk steunt op motieven die totaal vreemd zijn aan het asiel, inzonderheid omdat ze bedrieglijk zijn of wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de commissaris-generaal de door haar aangehaalde beginselen zou hebben geschonden door van die bevoegdheid gebruik te maken; dat het tweede middel ongegrond is;

2.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel de schending opwerpt van artikel 1, A, 2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951;

2.3.2. Overwegende, wat de ingeroepen schending van artikel 1, A, 2) van de Vluchtelingenconventie betreft, dat dit verdrag op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is; dat die verdragsbepaling geen duidelijke en juridisch volledige bepaling is die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt; dat er derhalve een directe werking aan moet worden ontzegd; dat het middel onontvankelijk is;

2.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Vierde middel: schending van artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 2 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Doordat de bestreden beslissing stelt:
‘Wat er ook van zij, betrokkene heeft onvoldoende elementen aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie meent te moeten koesteren. De door hem aangehaalde problemen met de Sipah-e-Sahaba kaderen binnen het sektarische geweld dat in Pakistan tussen soennieten en sjiieten heerst, en waartegen door de Pakistaanse overheid zonder onderscheid wordt opgetreden (Pakistan Information, Budesambt für die Anerkenning ausländerischer Flüchtelinge, juli 2000). In deze context heeft betrokkene het dan ook niet aannemelijk gemaakt, dat hij om één van de redenen zoals voorzien in de Geneefse Conventie, een oneerlijk en partijdig proces bij eventuele terugkeer naar Pakistan, hoeft te vrezen.

Terwijl: artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens dd 10 december 1948 (B.S. 31 maart 1949) bepaalt dat elk individu recht heeft op leven, vrijheid en veiligheid van zijn persoon.

Ook artikel 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (B.S. 19 augustus 1955) in een gelijkaardige bescherming voorziet.

Uit het voorgelegde rapport van Amnesty International blijkt dat het zogenaamde optreden door de overheid tegen het sektarische geweld tussen soennieten sjiieten in Pakistan weinig of geen vruchten afwerpt (stuk 3), wat de Republiek Duitsland ook moge beweren.

Voornamelijk religieuze minderheidsgroepen het slachtoffer zijn van geweld en bedreigingen en verzoeker behoort tot de minderheid van sjiieten.

De fundamentele rechten op leven, vrijheid en veiligheid van verzoeker dan ook niet gewaarborgd zijn in het Pakistan van vandaag, zodat de bestreden beslissing artikel 3 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens schendt.”;

2.4.2. Overwegende dat de verzoekende partij zich in haar betoog louter beperkt tot een verwijzing naar een internationaal rapport, zonder dit op haar persoonlijke situatie te betrekken; dat een middel dat op zulk een algemene en summiere wijze is ontwikkeld niet dienstig kan worden aangevoerd, laat staan dat een schending aannemelijk wordt gemaakt van de door haar aangehaalde internationale bepalingen, onverminderd de vraag naar het toepassingsveld van artikel 3 van de U.V.R.M.;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht maart tweeduizend en vier, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**